

## **Pogrebni govor za pokojnim Janezom Piber**

**Govorka: Jožica Mihelčič**

**Lokacija: pokopališče Nove Žale – Ljubljana, Med hmeljniki 2, 1000 Ljubljana**

**Datum: 9. 6. 2025**

Dragi naš Janez,

v tem žalostnem junijskem dnevu, ko vse cveti in se poslavlja tudi pomlad, ti tvoji prijatelji in znanci - člani Kluba upokojenih delavcev MNZ Maksa Perca Bled ter člani PVD Sever – Gorenjska še zadnjič namenjamo nekaj toplih, prijaznih besed, ki naj odidejo s teboj, naj te objamejo in spremljajo na tvoji zadnji poti in naj pomagajo lajšati bolečino tvojim najbližjim.

Danes so se vloge zamenjale – še ne dolgo nazaj si bil ti tisti, ki je sestavljal in bral pogrebne govore našim umrlim članom, danes ga mi posvečamo tebi Janez, ki si v naših srcih pustil globoko sled.

V poslovnih govorih se vedno oziramo v preteklost, saj prihodnosti za tebe Janez, ni več. A vsem nam je namenjeno umiranje, ki ga težko sprejemamo, zato je slovo vedno boleče, ker je večno, kruto in vedno znova nerazumljivo.

Ko razmišljamo o tebi, o naših klubskih druženjih s teboj, katerih se zadnje leto nisi več udeleževal, se te spomnimo kot poštenega in dobrosrčnega Janeza, ki nam je cela desetletja stal ob strani kot nepogrešljiv in zvest prijatelj, katerega smo imeli vsi radi, zato je slovo še posebej grenko. Vsakemu od nas se pred očmi prikaže kak spomin, tvoj nasmeh, topla beseda, preprost nasvet, stisk roke ali pa le tvoj tih, zvest pogled. Bil si človek, ki nikoli ni iskal pozornost, a si s svojo prisotnostjo vedno nekaj pomenil. Bil si sinonim prijateljstva in neuničljive energije.

Rodil si se pred 89-imi leti v Ljubljani, v času, ko je bil svet še povsem drugačen. Tvojih skoraj devet desetletij življenja je polno zgodb, izkušenj, dela, veselja, a tudi žalosti. Kot otrok si preživel vojno, po vojni pa si postal sirota in bil napoten v internat v Maribor, kjer si obiskoval tedanjo kmetijsko šolo, kasneje pa si zaključil tudi študij agronomije. Zaposlen si bil na posestvu Snežnik v Kočevski Reki, v Mesni industriji Postojna, od leta 1975 do upokojitve leta 1992, pa v tedanjem Ministrstvu za notranje zadeve, kjer si zasedal različna vodilna delovna mesta, nazadnje kot namestnik direktorja Varnostno informativne službe. V vseh teh letih si ostal trden, pošten in skromen in takega te bomo tudi ohranili v spominu.

Po upokojitvi si bil vedno pripravljen na druženje. Užival si med ljudmi in v naravi, tako pri nabiranju gob kot tudi zdravilnih zelišč, iz katerih si izdeloval grenčice, ki so na naših tekmovanjih posegale po prvih mestih. A tvoja velika ljubezen so bili slovenski hribi, med katerimi prednjačijo Nanos in Julijci s Triglavom, kjer si opravil na tisoče vzponov, celotna slovenska transverzala, ki si jo prehodil večkrat, in v zadnjem obdobju tudi na tisoče pohodov na Jelovico - Talež, kjer si bil tudi zelo aktiven član društva prijateljev Taleža. Vse to kaže na tvojo močno življenjsko energijo, voljo, vztrajnost, pogum.

Po letu 1993, ko si se preselil iz Ljubljane na Bled, si se vključil v številna društva, med njimi tudi v naš klub upokojenih delavcev MNZ Maksa Perca Bled. V mandatnem obdobju od leta 2004 do 2008 si bil predsednik kluba, vse od leta 2008 dalje pa član upravnega odbora kluba in tudi častni član kluba.

Ves čas druženja v našem klubu, dokler te ni izdalo zdravje, smo se ob teh naših druženjih nalezli tvoje dobrovoljnosti, sproščenosti, topline, prijateljstva, spoštovanja, tovarištva. Spomini uhajajo nazaj na tvoje nasvete in angažiranost v upravnem odboru kluba in v pohodniški skupini ter na tvojo pomoč na naših strokovnih ekskurzijah in družabnih srečanjih. Bil si vsestranski, znal si ceniti

preproste stvari in prav v drobnih, vsakdanjih trenutkih se je odkrivala tvoja veličina. Nisi potreboval veliko, da bi bil srečen in morda nas prav to uči, kaj v življenju res šteje.

Samo čas, ta neizprosni sovražnik našega bivanja, bo zacelil rane žalosti tistih, ki nemočno in pretreseno stojimo ob tvojem grobu. Je čas, ki da. Je čas, ki vzame. Je čas, ki celi rane in je čas, ki nikdar ne mine, ko se zasanjamo v spomine.

V imenu vseh članov Kluba upokojenih delavcev MNZ Maksa Perca Bled in PVD Sever – Gorenjska izrekam iskreno sožalje vsem svojcem, še posebej hčeri Zvezdani in sinu Janezu, štirim vnukom in petim pravnukom.

In še zadnjič Janez – ne boj se, da nam zblediš ali uideš iz spominov, saj se vezi, ki so se toliko let tkale med nami, ne morejo pretrgati. V naših srcih boš živel še naprej – v zgodbah, ki si jih pustil za seboj. Hvala ti za vse, za vse naše skupne poti, za tvojo mirnost, za tvojo modrost, včasih tiho prisotnost, ki je dajala občutek varnosti.

Dragi Janez - pogrešali te bomo.

Počivaj v miru, naj ti bo res rahla ta slovenska domača zemlja in naj ti bo lepo tam za mavrico, kjer se nekoč spet srečamo.